RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 229.736 van 7 januari 2015
in de zaak A. 213.938 /XIV-36.100

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koen Clonen en Annelies Troost
kantoor houdend te 2600 Berchem (Antwerpen)
Fruithoflaan 124/14
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD MECHELEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Coolsaet
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Arthur Goemaerelei 69
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 6 oktober 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 18 augustus 2014 “waarbij de beslissing tot voorlopige schorsing van [verzoeker] zonder inhouding van wedde dd. 20 december 2013, verlengd bij beslissing dd. 16 april 2014, nogmaals voor een duur van 4 maanden wordt verlengd, zonder inhouding van wedde.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 december 2014.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annelies Troost, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is commissaris van politie bij de lokale politie PZ 5358 Mechelen.

3.2. Op 20 december 2013 beslist de burgemeester van de stad Mechelen verzoeker voorlopig te schorsen voor een duur van vier maanden zonder inhouding van wedde.

3.3. Op 16 april 2014 beslist de burgemeester van de stad Mechelen de voormelde beslissing van 20 december 2013 te verlengen voor een duur van vier maanden.

Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een beroep tot nietigverklaring (G/A 212.741/X-15.979).

3.4. Op 18 augustus 2018 beslist de burgemeester van de stad Mechelen tot verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel voor een duur van vier maanden.

Dit is de bestreden beslissing.

III. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

IV. Spoedeisendheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert aan dat te dezen de schorsing allerminst een loutere ordemaatregel betreft, maar dat de tuchtoverheid de intentie heeft hem te sanctioneren alvorens diens schuld is bewezen. Hij wijst er op dat hij een zo goed als onberispelijke staat van dienst heeft van meer dan dertig jaar en een uitstekende en onbesproken reputatie geniet. Hij loopt thans bijkomende ernstige en onherstelbare reputatieschade, nu zijn professionele integriteit en geloofwaardigheid volledig onderuit wordt gehaald. Door derden zal de maatregel onvermijdelijk worden geïnterpreteerd als een bevestiging van de verdenking van een ernstige tekortkoming en zal de maatregel hem bijgevolg zijn eer en reputatie onherstelbaar schaden en zijn eventuele terugkeer naar de werkvloer zo goed als onmogelijk maken. Hij wijst er op dat er allicht nog verlengingen zullen volgen zolang het opsporingsonderzoek aan de gang is, “wat uiteraard jaren kan (en allicht zal) duren gelet op de passieve houding die de procureur des Konings in deze zaak

lijkt aan te nemen.” Indien de nietigverklaring moet worden afgewacht, dreigt de huidige situatie zich te consolideren en zullen deze potentiële nadelen zich onherstelbaar hebben voltrokken. Verzoeker betoogt voorts dat de verlenging van de voorlopige schorsing zijn carrièrekansen en kansen bij sollicitatie voor andere functies “tot nul herleid worden”. Voorts heeft de genomen maatregel volgens verzoeker een bijzonder ernstige impact op zijn gezinsleven en legt de situatie een onhoudbare druk op zowel hemzelf als op zijn gezinsleden. Uit de stukken en middelen blijkt dat verzoekers grieven ernstig zijn en dat het dossier een dermate spoedeisend karakter vertoont dat een beslissing in het raam van de gewone procedure tot nietigverklaring niet tijdig zal zijn tussen gekomen. Gelet op de nauwe band tussen de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, blijkt dat er dus wel degelijk dringende redenen zijn voor een onverwijld optreden van de Raad van State. Verzoeker besluit dat de verlenging van zijn voorlopige schorsing, de concrete omstandigheden in acht genomen, dan ook ernstiger en moeilijker te herstellen is dan het nadeel dat normaal uit een tijdelijke verwijderingsmaatregel voortvloeit en niet kan worden hersteld na de tussenkomst van een eventueel vernietigingsarrest.

Beoordeling

6. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van het procedurereglement kort geding van 5 december 1991. Dit houdt in dat het aan verzoeker toekomt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een - voortdurende - tenuitvoerlegging van het bestreden besluit.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing worden gevorderd “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande

regelgeving, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de vernietiging. Met deze regeling heeft de wetgever precies de situaties willen verlaten waarbij "geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die haar [hem] wordt voorgelegd uitspreekt" (memorie van toelichting, *Parl. St.* Senaat, 2012-13, nr. 5-227/1, 4). De spoedeisendheid "zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen" (memorie van toelichting, *Parl. St.* Senaat, 2012-13, nr. 5-227/1, 13). Bovendien mag een nieuwe vordering worden ingediend, indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen (artikel 17, § 2, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Uit wat voorafgaat, volgt dat niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

7. Tussen partijen bestaat er geen betwisting dat, zoals het auditoraat in het verslag vaststelde, de bestreden ordemaatregel werd opgelegd voor een duur van vier maanden, te weten van 18 augustus 2014 tot 18 december 2014. Verzoeker heeft pas zijn vordering tot schorsing ingeleid op 6 oktober 2014.

Een schorsingsarrest heeft enkel uitwerking voor de toekomst. Dit betekent dat de tenuitvoerlegging die reeds is voltooid, door een te bevelen vordering tot schorsing niet meer ongedaan kan worden gemaakt.

Verzoeker heeft er voor gekozen een gewone vordering tot schorsing in te dienen de 48ste dag van de beroepstermijn. Dit impliceert, gelet op het ogenblik waarop hij zijn vordering heeft ingeleid, dat hij inzichtelijk moet maken, niet enkel waarom de zaak ondertussen spoedeisend is geworden, maar ook waarom hij de tenuitvoerlegging ervan gedurende de erg beperkte resterende duur - op het ogenblik van het sluiten van het debat overigens nog één dag - van de

ordemaatregel niet kan ondergaan. Dit alles doet hij niet in het inleidend verzoekschrift. Hij wijst er, ook ter terechtzitting, weliswaar op dat er te verwachten valt dat er nog verlengingen zullen volgen, maar dat maakt op zich het beroep niet spoedeisend.

8. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker niet aantoont dat zijn vordering tot schorsing spoedeisend is.

Conclusie

9. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

V. Rechtsplegingsvergoeding

10. Wat de vraag van verzoeker tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft, wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

VI. Anonimisering

11. Verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

12. Luidens artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 'betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State' kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven januari tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,

bijgestaan door

Johan Pas,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Johan Pas	**Geert Debersaques**